

РЕШЕНИЕ

№ 5237

гр. София, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 10.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10243** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с във връзка с чл. 27, ал. 5 и, ал. 7 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) и с чл. 166, ал. 2 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). Образувано по жалба на "ФЕРМА ЯРЛОВО" ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 4, срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 01-2600/480#1/09.08.2022 г., издаден от П. С. – заместник-изпълнителен директор на Държавен фонд "Земеделие", с който е установено публично държавно вземане в размер на 10 728,12 лева по заявление за подпомагане за кампания 2019 г. Жалбоподателят не е съгласен с оспорения АУПДВ, който счита за незаконосъобразен, необоснован, издаден при съществени нарушения на процесуалните норми. Заявява, че акта е немотивиран, като непълно неясни са в случая сочените в акта съображения, свързани с техническата грешка при извършване на калкулациите за подлежащата на изплащане финансова субсидия на дружеството. На следващо място счита за недопустимо в производство по издаване на АУПДВ едновременно да се установи недопустимостта на парцелите и връщане на сумата, тъй като АУПДВ предполага наличието на влязъл в сила акт с който се отразяват резултатите от извършена проверка, одобрената за плащането сума, съответно размера на наложените намаления и/или санкции. В тази връзка се сочи, че именно с уведомително писмо се одобрява, намалява или отказва изплащането на годишна финансова помощ след извършването на административните проверки. Подобно

уведомяване е предоставено едва в хода на съдебното производство след изричното задължаване на ответника да представи документи в тази насока. Жалбоподателят счита нарушението за съществено, тъй като засяга правото му да разбере фактическите и правни основания за постановеното връщане на изплатените субсидии с издадения АУПДВ. В заключение е отправено искане за отмяна на издадения АУПДВ. Претендира направените по делото разноски, съгласно приложен списък.

Ответникът по жалбата, - заместник - изпълнителен директор на Държавен фонд "Земеделие" – С., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна, недоказана и моли да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 17- ви състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

„ФЕРМА ЯРЛОВО” ЕООД е регистрирано с Уникален регистрационен номер (УРН) 671207 в Интегрираната система за администриране и контрол (И.). Дружеството е подало заявление за подпомагане за кампания 2019 с Уникален идентификационен номер (УИН) 22/200519/94679, с което е заявило за подпомагане схема за единно плащане на плот (СЕПП) и мярка 13 "Плащания за райони с природни или други специфични ограничения" - подмярка 13.1. Компенсационни плащания в планински райони. Заявлението на бенефициента попада в 5- процентната извадка за извършване на проверка на място от дирекция ТИ, съгласно методите на Риск анализа, прилаган от дирекция „Директни плащания“. Извършена е проверка на място със заявка с № 394575 в периода 14.11.2019 г. - 19.11.2019 г., резултатите от която са използвани при първоначалното калкулиране на финансовото подпомагане по заявените от бенефициента схема СЕПП и подмярка 13.1 за кампания 2019, и са посочени в Таблица 1 на издадения АУПДВ. В издадения акт се сочи, че за резултатите от извършената проверка, бенефициентът е информиран с Уведомително писмо с изх. № 01-222-2600/1504 от 22.11.2019 г. на началник отдел „РТИ“ към ОД на ДФЗ - С. с приложено копие от доклад за извършената проверка, получено на 27.11.2019 г. Въз основа на тях е извършена оторизация на финансово подпомагане по схемите, както следна: Схема за единно плащане на площ (СЕПП) - 9059.29 лв. и Подмярка 13.1 Компенсационни плащания в планински райони - 11951.34 лв.

Във връзка с извършена проверка на място по мярка 12 със заявка № 381564 е извършена контролна проверка със заявка № 397478 на 20.01.2020 г. като при нея е установено, че за парцелите, посочени в Таблица 1 липсва земеделска дейност през текущата година. По този начин е констатирано неспазване на критериите за допустимост съгласно чл. 5, ал. 2 от Наредба № 2 от 26.03.2018 г. за критериите за допустимост на земеделските площи за подпомагане по схеми и мерки за плащане на площ.

В издадения акт се сочи, че за резултатите от извършената проверка бенефициентът е информиран с Уведомително писмо изх. № 01-2600/1508 от 14.04.2020г. на зам. изпълнителния директор на ДФЗ /л. 252 от делото/. Сочи се също така, че това уведомително писмо не е обжалвано от кандидата в законоустановения срок, като в Таблица 1 на посоченото писмо, както и в издадения АУПДВ са посочени парцелите,

за които при проверката е установено, че липсва земеделска дейност през текущата година. Резултатите от контролната проверката са отразени в Интегрираната система за администриране и контрол (И.), като въз основа на тях е извършена повторна калкулация на финансово подпомагане- но схема СЕПП и подмярка 13.1 за кампания 2019, при която се установява, че коректните суми, на които бенефициентът има право на подпомагане по схемата са както следва: Схема за единно плащане на площ (СБПП) -4474.91 ли; Подмярка 13.1 Компенсационни плащания в планински райони - 5807.60 лв.

Разликата между първоначално оторизираната и полагаемата се субсидия в размер на 4584.38 лв. по СЕПП и 6143.74 лв. по подмярка 13.1 или общо 10728.12 лв, е определена като недължимо неплатена сума, която следва да бъде възстановена на ДФ „Земеделие“ - Разплащателна агенция.

Във връзка с гореизложеното и в съответствие с чл. 26, ал.1 от АПК, с писмо е изх. № 01-2600/480 от 03.02.2022 г.. ДФЗ-РА е уведомил кандидата за откриване на административно производство по издаване на АУПДВ. В писмото са изложени фактическите обстоятелства, въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване на АУПДВ. Дадена е възможност да предостави допълнителна информация. в съответствие с чл. 34. ал. 3 от АПК или да възстанови доброволно сумата, за която е извършено недължимо плащане, в случай че прием фактическите констатации за основателни. В указания в писмото 14-днсен срок жалбоподателят не с депозирал в ДФЗ-РА допълнителни документи, както и не е възстановил недължимо платената сума, указана в писмото. При тези данни и на основание чл. 59. ал. 1 и 2 от АПК във връзка с чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, и чл. 20а, ал. 6 и ал. 5 пред. първо във връзка с ал. 2 и ал. 1 от ЗПЗП е издаден оспореният АУПДВ, с който е установено публично държавно вземане, представляващо недължимо платена сума по СЕПП и подмярка 13.1 по заявление за подпомагане за кампания 2019 с УИН 22/200519/94679 в размер на 10 728, 12лв., ведно с дължима лихва съгласно чл. 27, пар. 1 от Регламент за изпълнение /ЕС/ № 980/2014 на Комисията от 6 август 2014г.

По делото са приети като доказателства документите, съдържащи се административната преписка по издаването на оспорения АУПДВ, както и допълнително представените от ответника доказателства, в изпълнение на дадените от съда указания доклади за проверка на площи, ведно с Уведомително писмо с изх. № 01-222-2600/1504 от 22.11.2019 г. и Уведомително писмо с изх. № 01-2600/1508 от 14.04.2020 г. С молба от 3.4.2023г. от ответника изрично е заявено, че не разполага с доказателства за връчване на Уведомително писмо с изх. № 01-2600/1508 от 14.04.2020 г. /л.274 от делото/, като с молба от 28.04.2023г. се представя и Уведомително писмо № 02-220-2600/7269 от 5.8.2021г. за извършване на оторизация и изплатено финансово подпомагане по схеми и мерки за директни плащания, базирани на площ за кампания 2019г., за което също няма данни да е уведомен жалбоподателят. При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Подадената срещу АУПДВ жалба е допустима като подадена в срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са

административно– производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 20а, ал. 1 от ЗПЗП изпълнителният директор на фонда е изпълнителен директор на Разплащателната агенция и организира и ръководи дейността на Разплащателната агенция. Разпоредбата на чл. 166, ал. 1 от ДОПК предвижда, че публичните държавни вземания се установяват от органа, определен в съответния закон. Съгласно чл. 20а, ал. 5 от ЗПЗП /в редакция за процесния период/, изпълнителният директор издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и решения за налагане на финансови корекции по реда на глава пета, раздел III от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, като с разпоредбата на ал. 6 е предоставена възможност да делегира със заповед правомощията си по ал. 5 на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда.. Със Заповед № 03-РД/772/08.03.2022г. изпълнителният директор на ДФЗ е делегирал на П. С. - заместник изпълнителен директор на ДФЗ правомощието да издава и подписва актове за установяване на публични държавни вземания по схемите и мерките за директни плащания, за които реда за подаване на заявления за подпомагане е уреден или е бил уреден в Наредба № 5 от 27.02.2009г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания. Следователно оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на делегираните му правомощия, поради което е валиден административен акт, респективно не е налице отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК. Този въпрос не е и спорен между страните.

Актът за установяване на публично държавно вземане, предмет на настоящото съдебно производство, е издаден на основание чл. 27, ал. 3, ал. 5 и ал. 7 от ЗПЗП и чл. 162, ал. 2, т. 8 и т. 9 от ДОПК.

Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600-/480#1/09.08.2022 г. е постановен в предвидената от закона писмена форма, но при неспазване на нормативно установените изисквания за съдържание на акта. Процесният административен акт формално покрива изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, доколкото все пак са изложени съображения за упражненото административно правомощие. При анализ на същите ведно с останалите приложени по делото доказателства, се установява, че изложените мотиви са лишени от достатъчна правна и фактическа обосновка, обуславяща законосъобразността и правилността на формираните правни изводи, а от там и следващите се правни последици от действието на акта. Напълно неясни са в случая посочените в уведомителното писмо по чл. 26 от АПК за откриване на производство по издаване на АУПДВ съображения, свързани с допуснатата техническата грешка при извършване проверка на площи в периода 14.11.2029г. – 19.11.2019г. и съответно на калкулациите за подлежащата на изплащане финансова субсидия на жалбоподателката. Липсват фактически констатации, а също така и доказателства, установяващи по какъв начин и кога са извършени първоначалните изчисления, и с какъв статут в действителност са отразени декларираните земеделски парцели. Вътрешно противоречиви и неразбираеми са съображенията изложени в АУПВ, доколкото в същото е посочено, че последващата контролна проверка на 20.01.2020г. е установила, че за парцелите посочени в Таблица 1 липсва земеделска дейност през текущата година, което се явява неспазване на критериите за допустимост съгласно чл. 5, ал. 2 от Наредба № 2 от 26.03.2018г. за

критериите за допустимост на земеделски площи за подпомагане на схеми и мерки за плащане на площ. Посочената разпоредба на чл. 5, т. 2 от Наредбата предвижда, че за поддържането на земеделските площи в състояние, годно за производство по смисъла на чл. 4, параграф 1, буква "в", подточка "ii" от Регламент (ЕС) № 1307/2013, трябва да бъде приложена поне една от следните дейности, като за постоянно затревени площи – косене на тревата без изнасяне на сено/сенаж. Същевременно в Уведомително писмо с изх. № 01-2600/1508 от 14.04.2020 г. се сочи, че е направената промяна е съгласно чл. 10, ал. 2, т. 3 от Наредба № 2 от 26.03.2018г. Съдържанието на тази разпоредба предвижда, че временно неподходящи за подпомагане са земеделските площи или части от тях, за които в календарната година се установи, че са опожарени. От съдържанието на приложения към посоченото уведомление доклад за проверка на площи се установява, че се касае за постоянно затревени площи, поддържани в състояние годно за паша или косене. Основния извод на административния орган се свежда, и то твърде пестеливо, до това, че поради изначална недопустимост на площите, взета предвид на един по-късен етап и независимо от първоначално извършената калкулация, изчислената полагаема се финансова помощ възлиза на 0. 00 лв. Не става ясно на какво основание е приета недопустимост на декларираните за подпомагане земеделски площи и по какъв начин е определена оторизираната сума от 4 474, 91 лв. по СЕПП и от 5 807,60 лв. по подмярка 13,1 посочена в издадения АУПДВ и в Уведомително писмо № 02-220-2600/7269 от 5.8.2021г. Мотивите на административния акт трябва да съдържат обстоен, пълен и аргументиран анализ на събраните и проверени в хода на административното производство доказателства, и установените въз основа на тях факти, като неточността и вътрешната противоречивост на същите, както е и в конкретния случай, води до невъзможност да се разбере фактическото основание за неговото издаване. Надлежното мотивиране на административния акт е от съществено значение и за осъществяването на съдебен контрол за законосъобразност, като липсата на мотиви възпрепятства този контрол и представлява самостоятелно основание за отмяна на издадения административен акт на основание чл. 146, т. 2 от АПК.

При издаването на АУПДВ са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, обосноваващи отмяната му и на основание чл. 146, т. 3 от АПК.

Безспорно е, че в случая административното производство по реализиране на схемите за директни плащания, визириани в чл. 1 от Наредба № 3 от 17.02.2015 г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания започва с подаването на заявление за подпомагане от заинтересования кандидат, формата, редът, в т. ч. и сроковете за подаване и съдържанието на което, са уредени посредством правилата, съдържащи се в Наредба № 5 от 27.02.2009 г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания, като РА извършва административни проверки и проверки на място във връзка с подадените заявления. Съгласно чл. 37, ал. 2 от ЗПЗП Разплащателната агенция извършва административни проверки на подадените заявления чрез интегрираната информационна система, като съпоставя данните от заявленията с данните в регистрите. Тези административни проверки се извършват автоматизирано, като резултатите от тях се отразяват само в административния акт, с който се взема решение по чл. 11а, ал. 1, т. 1 от ЗПЗП по заявленията за подпомагане. По силата на

чл. 43, ал. 2 от ЗПЗП РА проверява заявленията за подпомагане по схемите за директни плащания съгласно чл. 37 от същия закон. Съгласно чл. 10б, ал. 1 от Наредба № 5 от 27.02.2009 г., ДФЗ-РА, уведомява кандидата чрез уведомително писмо за извършените оторизации и плащания по схемите и мерките по чл. 1, по реда на АПК. Изрично произнасяне от страна на ДФЗ - РА се изисква и от подзаконовите нормативни актове, регламентиращи отделните мерки за подпомагане, като съгласно разпоредбата на чл. 32а от Наредба № 3 от 17.02.2015 г., когато след извършена оторизация на плащания по схемите ДФЗ установи недължимо платени и надплатени суми, предприема необходимите действия за събирането им съгласно чл. 27 от ЗПЗП. От изложеното се налага изводът, че административното производство, образувано по заявление за подпомагане по схеми и мерки за директни плащания, в т. ч. и по СЗ-МЗДП, следва задължително да приключи с издаване на изричен акт - уведомително писмо, което отразява резултатите от извършените проверки, одобрената за плащане сума, съответно размера на наложените намаления и/или санкции. Принципно положение е, че преди приключване на всички административни проверки по подадените заявления за подпомагане, за които проверки не е определен срок за извършването им, изричен акт не може да бъде постановен, защото той е обусловен от приключването на автоматични проверки, извършвани чрез интегрираната информационна система и проверките на място.

В процесния случай, жалбоподателят не е уведомен за наличието на нарочен акт по смисъла на чл. 10б, ал. 1 от Наредба № 5 от 27.02.2009г. Именно с този акт – уведомително писмо, се одобрява, намалява или отказва изплащането на годишна финансова помощ след извършването на горепосочените административни проверки и проверките на място за изпълнението на изискванията на подпомаганите дейности. Констатациите, съдържащи се в този краен административен акт, могат да бъдат предмет на опровергаване от страна на заявителя на помощта, като в тази връзка същият подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Според настоящият съдебен състав до влизането в сила на акта по чл. 10б, ал. 1 от Наредба № 5 от 27.02.2009 г., който същевременно да съдържа и конкретни съображения по отношение наличието на недопустимост, каквато в случая се твърди едва чрез АУПДВ, компетентният административен орган не може да упражни правомощието си по чл. 20а, ал. 5 във връзка с чл. 27, ал. 3, 5 и 7 от ЗПЗП. Т. е. издаването на АУПДВ е опосредено от наличието на предходен, самостоятелен административен акт, който установява основните параметри на публичното държавно вземане и съответно обуславя откриването на производство по издаване на АУПДВ. В тази

връзка неуведомяването на жалбоподателя за издадените Уведомително писмо изх. № 01-2600/1508 от 14.04.2020 г. и Уведомително писмо № 02-220-2600/7269 от 5.8.2021г. за извършване на оторизация и изплатено финансово подпомагане по схеми и мерки за директни плащания, базирани на площ за кампания 2019г и невъзможността същият да се запознае с тях и съответно издаването на АУПДВ без предварителното уведомяване на жалбоподателя за наличието на подобен акт, представлява съществено процесуално нарушение, доколкото същото се отразило не само върху съдържанието и разпоредителната част на обжалвания акт, а и въобще върху решението за неговото издаване. Неосъществяването на визираната задължителна фаза от административното производство е довела до съществено ограничаване възможността на заявителя да изложи своите възражения срещу констатациите на проверяващите органи, което респективно го е лишило от упражняването на ефективна защита на засегнатите му права и интереси. Така допуснатото процесуално нарушение е довело и до издаване на процесния акт в противоречие с материалния закон, тъй като неправилно са приложени разпоредбите, съдържащи материалноправните предпоставки за издаване на акт за установяване на публично държавно вземане по смисъла на чл. 32а от Наредба № 3 от 17.02.2015 г. във връзка с чл. 20а, ал. 5 и чл. 27, ал. 3, 5 и 7 от ЗПЗП.

По изложените мотиви съдът приема, че процесният АУПДВ, като постановен при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, в противоречие и при неправилно на материалния закон, и при неспазване на установената форма, се явява незаконосъобразен, поради което се следва неговата отмяна.

С оглед този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на жалбоподателката следва да се присъдят направените по делото разноски за заплатена държавна такса по делото в размер на 50 лв. и 1 000. 00 лв. договорено и заплатено възнаграждение за един адвокат, съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие № 044797 от 04.02.2023 г. /л. 261/. По отношение направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на претендирания размер на адвокатско възнаграждение, следва да се отбележи, че същият с оглед разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, очевидно не се явява необосновано завишен, поради което платеното адвокатско възнаграждение следва да бъде присъдено в пълен размер. Относно претендираните от жалбоподателя разходи в размер на 150 лв. за заплатена държавна такса за касационно обжалване на определението

№ 8886/11.11.2022г. постановено по настоящото дело, същите не следва да бъдат присъждани, предвид обстоятелството, че посоченото определение е оставено в сила с Определение № 883/26.01.2023г. на ВАС, Осмо отделение по дело № 11999/2022г.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2-ро от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ АУПДВ № 01-2600/480#1/09.08.2022 г., издаден заместник-изпълнителен директор на Държавен фонд "Земеделие", с който е установено публично държавно вземане, представляващо недължимо платена сума по схема СЕПП и подмярка 13.1 по заявление за подпомагане за кампания 2019 г. по в размер на 10 728,12 лева.

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие" – [населено място], да заплати на "ФЕРМА ЯРЛОВО" ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 1050,00 лв., представляваща направени разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: